

Таквози е истинното ти щастіе, пришушиж ѝ пакъ гласхѣ на Египтянина, ты ще станешъ супруга на Арбака.

Истрѣпяхъ отъ ужасъ момата, спуснахъ са черната завѣса на чудодѣйствието, и Арбакъ, истинныйтъ Арбакъ стоенше на колѣнѣ предъ Иона.

Ионо! рече ѝ той като я гледаше страстно. Послушай человекъ, който отдавно и безполезно са е борилъ съ любовта си; азъ та обожавамъ! Орисницата не лъже, ты си предназначена за мене. Търсихъ доро до краищата на свѣта и видѣхъ не намѣрихъ жена на тебе прилична. Еще отъ млади години сънувахъ за другарка съ твоитѣ дарованія, подъ властѣта на този сънъ бѣхъ до минутата когато са ты поевн, и пробудихъ са когато тя видѣхъ. Не си отвращай лицето. Иона; азъ не съмъ, както до сега ты вѣрваше, не съмъ предишныйтъ человекъ, студенийтъ, безчувственныйтъ, фантастическійтъ както ти са виждахъ. Никога жена не е сполучвала любовникъ толкози привързанъ колкото азъ ще бѣдъ къмъ Иона. Не искай да бѣгашъ отъ мене, виждъ! Оставямъ ржката ти, оттегли я ако искашъ. Нека бѣже! но не ма отблѣсвай! толкосъ бѣрже! виждъ колко е голѣма силата ти надъ мене, виждъ какъ сполучи да ма преобразишъ; азъ който никога не са наведохъ предъ живъ человекъ, навеждамъ са предъ колѣнѣтъ ти; азъ който управлямъ орисницата искамъ да са управлямъ отъ тебе. Не бойса, Иона бжди моя царица, моя богиня, моя супруга; каквито желанія и да искажешъ ще са изпълнитъ; краищата на свѣта ще бѣдѣтъ служители на твое желанія; величіето, силата, и великолѣпнѣето ще бѣдѣтъ послушны на заповѣдитѣ ти. Единственното ми славолюбіе състои отъ сега въ подчиненіето ми на тебе. Обърни къмъ мене, Иона, погледа си, нека ма очестити усмихвата на устата ти; душата ми са намѣрва въ мракъ когато си затуляшъ лицето. Свѣтна надъ мене, мое слѣнце! мое небе! свѣтлина на моитѣ очи, Иона, Иона не отблѣсвай моята любовь!

Бѣше сама, бѣше во властѣта на странния и страшень този человекъ, но тя пакъ не са показа оплашена, уважаніето къмъ думитѣ му, и подладенитѣ му рѣчи ѝ вдѣхвахъ дързновение като полагаше надбѣдѣтъ си на покровителството на непорочността на сърцето си. Но толкози смутена и очудена са виждаше щото са миняхъ доста минути до като зможе да отговори.

— Стани, Арбаке, рече тя най подиръ, като му подаде ржката си, които обаче тосъ часъ оттегли като осѣти пламениата цалувка